

19 december 2015

Reizen

Vraag je de mensen hier in de kolonie wat een 'must' is te bezoeken in de staat Parana, zal iedereen roepen Foz do Iquacu. Dus hebben wij de afgelopen week een tripje gemaakt naar Foz, zoals het hier in de volksmond wordt genoemd. Ik spreek van een tripje, maar weet dat het vanaf Arapoti ongeveer zo'n duizend kilometer is. En hoe leg je die af? De meeste mensen uit Arapoti gaan 'gewoon' met de auto: men vertrekt bij het kraaien van de hanen en komt in de avond aan om dan vervolgens met de kippen op stok te gaan. Dit vinden wij maar niks! Dus wat doe je dan? De reis in tweeën knippen en ergens overnachten? Dan moeten we dus vier reisdagen plannen en dán nog Foz en omgeving bezoeken. Ook dat is geen optie. Zondags heb ik dienst en daar wil ik, als het enigszins kan, niet van afwijken.

Een betere optie is het advies van de buurvrouw. Zij vertelde ons dat zij de laatste jaren met hun gasten altijd gebruik maakten van het vliegtuig vanuit Curitiba. Een goed plan, zo vonden wij.

We bestelden een vliegticket voor maandagochtend half elf. Dat betekende dat we zo rond half zes vanuit Arapoti zouden moeten vertrekken om een uur voor vertrek op het vliegveld van Curitiba te zijn. Maar... dat moest dan wel een reis zijn zonder file, zonder stoplichten voor wegwerkzaamheden, zonder

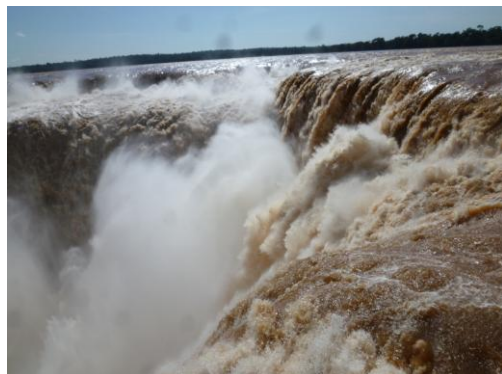
gekantelde vrachten, zonder vrachtauto's die de heuvel *net niet* kunnen halen of welke andere 'wegherten' dan ook. Geen optie dus!

Na rijp beraad hebben we vlakbij het vliegveld een hotel geboekt en zijn zondagmiddag vertrokken. Om aan te geven hoe reizen hier gaat: we hebben over de reis naar het hotel meer dan zes uur gedaan! Rondom Curitiba stond alle verkeer stil. De terugreis ging iets sneller... vier uur. Het traject Arapoti-Curitiba (vliegveld) is ongeveer 300 kilometer

Drie landen

Foz do Iquacu ligt op de grens met Argentinië en Paraguay. Samen met Argentinië heeft Brazilië de grootste watervallen ter wereld: samen met Paraguay de Itaipu-dam.

De Iquacu-rivier stort zich hier met een daverend geweld in de Parana-rivier. Deze watervallen hebben we zowel van de Braziliaanse kant als van de Argentijnse kant kunnen bekijken. Bijzonder! Het water raast met zoveel kabaal bij de rotsen naar beneden dat je jezelf niet meer verstaanbaar kunt maken. Vanuit verschillende posities konden we het water zien vallen: soms vanuit een treintje dat ons door de jungle reed, soms vanaf een lange loopbrug of middels een lift die ons naar een ander plateau bracht. Hier en daar moesten de regenjassen dan ook aan.

De watervallen verspreiden zich over een breedte van zo'n drie kilometer. Er werd ons verteld dat er 275 watervallen zijn, waarvan de meeste een naam hebben. Bij hoog water zijn het er zeker meer. Het verval is hier en daar soms wel 80 meter.

De stuwdam 'bewaakt' een meer dat voor een groot deel in Paraguay ligt. Dit is een waterenergie project van een geweldige omvang. Omdat de dam gebouwd is in de grensrivier tussen Brazilië en Paraguay is het een

gezamenlijk project. Beide landen zouden recht hebben op 50% van de opgewekte energie. Maar omdat Paraguay daarvan maar 10% nodig is, verkoopt het de overige energie aan Brazilië.

religieuze gebouwen, zoals een moskee, een boeddhistische tempel én een kathedraal die nog in aanbouw is.

Voor de arbeiders werd de stad Foz gebouwd in een tot dan vrijwel onbewoond gebied. Er is hier geen gebrek aan werk, zelfs nu de dam al klaar is. Foz is een mooie stad met nieuwe huizen, scholen, winkels en niet te vergeten prachtige

Vlees en Tango

Wat eten ze hier veel vlees! Ongelooflijk! In restaurants zie je obers dubbele spiesen op tafels zetten, waaraan grote lappen geroosterd vlees geregen zijn. Het zijn vooral de mannen die achter zo'n 'braai' zitten. Met eigen mes gesneden, worden de lappen achter elkaar naar binnen gewerkt. Het valt mij op dat vrouwen zich minder snel wagen aan zo'n 'vlees-kerstboom'. Ik moet eerlijk bekennen: de lijn van de Braziliaanse vrouwen is dan ook werkelijk adembenemend!

wilden: ook 'vlees-kerstbomen'. Ik dacht, nu het toch bij de prijs in zit, zal Henk zich er wel aan zou wagen. Maar niets was minder waar. Jammer! Ik had toch wel graag even zo'n lapje willen proeven...

Na het diner was er een daverende show. Toen de tango werd gedanst, moest ik meteen aan 'onze' koningin Maxima denken.

Wat zou zij hier hebben genoten. Maar ook Henk en ik keken onze ogen uit: prachtige lijnen, donkere ogen, heldere kleuren, lange benen, swingende ritmes...

Op een avond zijn we in Foz do Iguazu naar een Latijns-Amerikaanse show geweest waar dansgroepen uit Paraguay, Argentinië, Brasil, Bolivia, Peru, Chili, Uruguay en Mexico optreden. Vooraf konden we eten zoveel we

